

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG LEGFELSŐBB BÍRÓSÁGA

mint felülvizsgálati bíróság

Gfv. IX. 30. 196/2010/5. szám

A Magyar Köztársaság nevében!

A Legfelsőbb Bíróság mint felülvizsgálati bíróság dr. Sólymos Vilmos ügyvéd által képviselt **felperesnek**, dr. Légmán Imre ügyvéd által képviselt által képviselt **I. rendű**, a személyesen eljáró **II. rendű**, valamint dr. Koncz Gábor ügyvéd által képviselt **III. rendű alperes** ellen váltótartozás megfizetése iránt a Veszprém Megyei Bíróság előtt 1.G.40.108/2007. szám alatt indult és másodfokon a Győri Ítéltábla Gf.IV.20.472/2008/4. számú ítéletével befejezett perében az említett jogerős ítélet ellen az I. r. alperes által benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Legfelsőbb Bíróság mint felülvizsgálati bíróság a Győri Ítéltábla Gf.IV.20.472/2009/4. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi az I.r. alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 nap alatt 12.500 (Tizenkettőezer-ötszáz) forint felülvizsgálati perköltséget, és az államnak külön felhívás alapján 360.000 (Háromszázhatvanezer) forint le nem rótt felülvizsgálati eljárási illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen további jogorvoslatnak nincs helye.

I n d o k o l á s :

Az irányadó tényállás szerint 2002. és 2004. között a felperes 8,000.000 Ft-ot adott át az I. r. alperesnek aki ennek fejében vállalta, hogy üzleti kapcsolata révén jelentős volumenű földmunkák elvégzéséhez segíti a felperest. Miután a felperes részéről e megállapodás folytán munkavégzésre nem került sor, a felperes a II. r. alperes közreműködésével visszakérte a 8,000.000 Ft-ot. Ekkor az I. r. alperes a II. r. alperes mint rendelvényes részére 2004. július 9-én három darab forgatható saját váltót állított ki, 2004. augusztus 1-jei, 2004. október 1-jei és 2004. november 30-ai esedékességgel. A váltók összege az esedékesség sorrendjében 2,000.000 - 2,000.000 Ft és 4,000.000 Ft volt. A II. r. alperes 2004. július 14-én kelt külön okiratba foglalt nyilatkozatával a váltókat a felperesre ruházta át. A III. r. alperes 2007. október

3-ai külön okiratba foglalt nyilatkozatával azt vállalta, hogy 2008. január 31-éig megfizeti az I.r. alperesnek a váltókban megjelölt összegű, felperes felé fennálló tartozását. A felperes 2005. október 12-e óta felszámolás alatt áll és a perbeli váltókat dr. M G ügyvéd a felszámoló részére - annak megkeresése alapján - 2007. áprilisában küldte meg.

A felperes keresetében azt kérte, hogy a bíróság egyetemlegesen kötelezze az I-II-III. r. alpereseket váltótartozás címén 8,000.000 Ft és annak kamatai megfizetésére. Az I. r. alperes marasztalását váltókötelezettként, a III. r. alperes marasztalását készfizető kezesként kérte, a II. r. alperes fizetési kötelezettségét pedig arra alapította, hogy a II. r. alperes volt a váltók korábbi jogosultja. Abban az esetben, ha a bíróság nem minősítené az egyes váltók toldatának a II. r. alperes 2004. július 14-ei átruházó nyilatkozatát azt kérte, hogy a bíróság tekintse úgy, hogy az egyes váltók átruházására engedményezés hatályával került sor, a III. r. alperes egyoldalú kezesi nyilatkozatát pedig a Ptk. alapján ítélje meg.

Az I. r. alperes és a III. r. alperes a kereset elutasítását kérte, a II. r. alperes érdemi ellenkérelmet nem terjesztett elő.

Az elsőfokú bíróság 35. sorszám alatti ítéletében kötelezte az I. és III. r. alpereseket, hogy 3 napon belül egyetemlegesen fizessenek meg a felperesnek 6,000.000 Ft-ot, valamint emellett 2,000.000 Ft tőkének 2004. október 2-ától és 4,000.000 Ft tőkének 2004. december 1-étől járó kamatait. A felperes ezt meghaladó keresetét elutasította.

Az elsőfokú bíróság tényként állapította meg, hogy miután a II. r. alperes váltó átruházási nyilatkozatai önálló okiratokba foglalt és nem a váltókra rávezetett nyilatkozatok voltak, a II. r. alperes nem az 1965. évi 1. tvr-rel kihirdetett és az 1/1965.(I.24.) IM rendelettel közzétett szöveggel hatályba lépett, 1930.VI.7-én Genfben megkötött váltójogi egyezmény (Vár) II. fejezetében szabályozott váltóátruházás útján, hanem közönséges engedmény hatályával szerezte meg a II. r. alperestől a perbeli követeléseket.

Az elsőfokú bíróság szerint a felperes elévülés miatt nem érvényesíthette a 2004. augusztus 1-ei esedékességű váltóra alapítottan követelését.

A II. r. alperessel szembeni kereset elutasításáról azért döntött az elsőfokú bíróság, mert a követelést ingyenesen engedményező II. r. alperesnek a Ptk. 330.§ (1) bekezdése alapján nem áll fenn kezesi felelőssége.

Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint ugyanakkor az I. r. alperes helytállni tartozik a felperessel szemben a 2004. október 1-ei és november 30-ai lejáratú váltókban foglalt összegek megfizetéséért, mert egyrészt saját előadása szerint sem teljesíthette azt az

ellenszolgáltatást, melyre tekintettel a felperes részére 8,000.000 Ft-ot átadott, másrészt a felperessel szemben nem érvényesített olyan kifogásokat, melyeket az engedményező II. r. alperessel szemben is felhozhatott volna. Az óvás elmulasztása egyébként nem járt jogvesztéssel, mert a felperes az elévülési határidőn belül óvás nélkül is pert indíthatott a váltón megjelölt összeg és járulékai megfizetése iránt az I. r. alperes mint egyenes adós ellen. Nem volt jelentősége a Vár. 45. §-a (1) bekezdése szerinti értesítési kötelezettség elmulasztásának sem.

A III. r. alperessel szemben előterjesztett kereseti kérelem kapcsán arra mutatott rá az elsőfokú bíróság, hogy bár a III. r. alperes kezességvállalásáról szóló 2007. október 3-án kelt okirat nem tartalmazza a követelés jogosultjának jognyilatkozatát, a III. r. alperest köti saját egyoldalú jognyilatkozata, mert azt nem vonta vissza és nem is támadta meg. Ezért az elsőfokú bíróság a III. r. alperest egyetemlegesen marasztalta az I. r. alperessel a Ptk. 274. §-a (2) bekezdésének a/ pontja alapján.

Az I. r. alperes fellebbezése alapján eljáró másodfokú bíróság helyes indokai alapján hagyta helyben az elsőfokú ítéletet.

A fellebbezésben írtakra tekintettel hangsúlyozta, hogy ugyan a II. r. alperes részéről történt átruházásnak váltójogi hatályt tulajdonítani nem lehetett, ebből nem következik az, hogy a felperes mint engedményes a váltó kötelezettel szemben nem érvényesíthet követelést. Az engedményezés ténye nem volt vitatott, az engedményezés körülményeinek hivatalbóli vizsgálatára pedig nem volt szükség.

Az I. r. alperes bizonyíthatta volna a perben, hogy nem állt fenn fizetési kötelezettsége a II. r. alperes felé, de ezt nem tette meg. Nem vitatta, hogy 8,000.000 Ft-ot átvett a felperestől, ugyanakkor csak állította, de nem bizonyította, hogy ezt az összeget a felperessel kötött megállapodása alapján megtarthatta. Emellett az I. r. alperes maga is úgy nyilatkozott, hogy a felperes az I. r. alperes felkérése vagy megbízása alapján nem végzett munkát.

Kiemelte a jogerős ítélet, hogy a váltójogi kereset alapján indult perben nem volt eljárásjogi akadálya annak, hogy a bíróság elbírálja a felperesnek az engedményezés hatályával történt átruházásra alapítottn fenntartott eshetőleges kereseti kérelmét.

Az I. r. alperes felülvizsgálati kérelmében azt kérte, hogy a Legfelsőbb Bíróság mint felülvizsgálati bíróság a jogerős ítéletet az elsőfokú ítéletre kiterjedően helyezze hatályon kívül és az elsőfokú bíróságot új eljárásra, új határozat hozatalára utasítsa. Felülvizsgálati kérelmét az alábbiakkal indokolta:

Az elsőfokú eljárás során a bíróság a felperes váltótartozás megfizetésére irányuló keresetét tárgyalta, az elsőfokú ítélet

meghozatalakor azonban a Pp. 3. § (2) bekezdését és 215. §-át megsértve túlterjeszkedett a kereseti kérelmen, ugyanis nem észlelte, hogy a felperes részéről a keresetváltoztatásra nem került sor. Az elsőfokú bíróság eljárási szabálysértése miatt az alperes nem tudott megfelelő érdemi védekezést előterjeszteni és bizonyítási indítványokat tenni.

Helytelenül alkalmazták az eljárt bíróságok a Vár. szabályait, figyelmen kívül hagyták, hogy a felperes nem bizonyította alaki legitimációját. A felperes alaki legitimációjával kapcsolatban szükség lett volna a tárgyalás felfüggesztésére a felperes volt vezérigazgatója ellen a Kaposvári Városi Bíróság előtt 3.B.346/2008. szám alatt indult büntetőeljárás jogerős befejezéséig, az I. r. alperes erre vonatkozó indítványát azonban a bíróság elutasította. "Ennek megfelelően" maradt el annak kétség kívüli tisztázása, hogy az I. r. alperes részére átadott 8,000.000 Ft a felperes vagyonából vagy a felperes vezetőinek és tulajdonosainak vagyonából került-e kifizetésre.

Felderítetlen maradt a tényállás amiatt is, hogy a II. r. alperes egyetlen tárgyaláson sem jelent meg, holott feltétlenül szükséges lett volna személyes meghallgatása útján annak tisztázása, hogy a "váltók átruházására" ingyenesen vagy visszterhesen került-e sor. Ezzel kapcsolatban ellentmondás mutatkozik az elsőfokú ítélet 5. oldalának 3. bekezdése és a másodfokú ítélet 6. oldalának 2. bekezdése között. A büntetőügyben beszerzett könyv- és adószakértői vélemény egyébként azt tartalmazta, hogy a II. r. alperes 8,000.000 Ft összegű szolgáltatást végzett az I. r. alperesnek, és az I. r. alperes a váltókat erre tekintettel bocsátotta ki.

Mivel az I. r. alperes nem a felperes vezérigazgatójával, azaz Sz-né Cs I-val, hanem annak férjével folytatott tárgyalásokat a felperes munkához juttatásáról, szükség lett volna a perben Sz L tanúkénti meghallgatására. Az I. r. alperes ugyanis meghallgatása során elmondta, hogy ajánlott fel munkát a felperesnek, Sz L azonban arról tájékoztatta, hogy a felperes külföldi munkavégzése miatt nem tudja ezt az ajánlatot elfogadni. Azzal, hogy Sz L meghallgatására nem került sor, az I. r. alperes elesett a védekezés lehetőségétől.

Sz-né Cs I nem tudott magyarázatot adni arra, hogy az I. r. alperes miért a II. r. alperes nevére állította ki a váltókat, hogy milyen körülmények között kerültek elő a váltók, és hogy a váltókat miért nem adta át már 2005. október 12-én a felszámolónak. Tanúvallomása ellentmondásos volt. Azt az állítását, hogy az engedményezésről szóló szerződést dr. M ügyvéd irodájában írták alá, maga az ügyvéd cáfolta, azon állítását pedig, hogy a 8,000.000 Ft-ot a felperes pénztárából fizették volna ki az I. r. alperes részére, nem támasztja alá pénztári bizonylat. A perben vizsgálni kellett volna, hogy a felperes egyáltalán rendelkezett-e 8,000.000 Ft-tal, kifizethetett-e ilyen összeget az I. r. alperesnek.

A felperes a jogerős ítélet hatályban való fenntartását kérte.

A Legfelsőbb Bíróság mint felülvizsgálati bíróság a jogerős ítéletet a felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálta, vizsgálhatta felül és arra a megállapításra jutott, hogy a jogerős ítélet a felülvizsgálati kérelemben megjelölt okokból nem jogszabálysértő.

Az I. r. alperes az elsőfokú ítélet elleni fellebbezésében is hivatkozott arra, hogy a váltópert indító felperesnek - mivel a II. r. alperes a perbeli váltókat nem a Vár. 13.§-a (1) bekezdésének megfelelően ruházta át részére - nem volt kereshetőségi joga, és ezért keresetét el kellett volna utasítani azzal, hogy polgári jogi igényét nem váltóperben, hanem egyéb polgári bírósági eljárás keretében érvényesítheti.

A perben eljáró bíróságok egyező álláspontja az volt, hogy ugyan a felperes a váltókat nem váltójogi hatállyal szerezte meg, de a váltókövetelés közönséges engedmény hatályával átszállt a felperesre, annak pedig nem volt akadálya, hogy a bíróság jelen perben elbírálja a felperes mint engedményes keresetét. Ezzel az állásponttal a Legfelsőbb Bíróság is egyetért.

Alaptalanul állítja a felülvizsgálati kérelem, hogy az eljáró bíróságok a kereshetőségi jog hiányát figyelmen kívül hagyva és a felperes keresetén túlterjeszkedve jogszabálysértő ítéleteket hoztak. Észlelték az eljáró bíróságok, - és erről az elsőfokú bíróság tájékoztatta is a feleket - hogy a felperes forgatmány útján nem szerezte meg a váltók tulajdonjogát, de helyesen mutattak rá a rendelkezésre álló iratok alapján, hogy a felperes engedményesként jogosult a váltóból eredő követelés érvényesítésére. Iratellenesen állítja a felülvizsgálati kérelem, hogy a keresettől eltérő jogcímen került sor az I. r. alperes marasztalására. A felperes 20. sorszámú beadványában ugyanis másodlagos kereseti kérelmet is előterjesztett és kifejezetten kérte, hogy amennyiben nem látná a bíróság bizonyítottnak, hogy a váltók tulajdonjogát forgatmány útján megszerezte, tekintse úgy, miszerint a követelés érvényesítésére engedményesként volt jogosult. Rámutat a Legfelsőbb Bíróság arra, hogy akkor sem lehetne megállapítani a Pp. 3. §-ának (2) bekezdésében és 215. §-ában írtak megsértését, ha a bíróságok hivatalból, a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján döntöttek volna a keresettől eltérő jogcímen az I. r. alperes marasztalásáról.

Nem helytálló az I. r. alperesnek az az állítása sem, hogy "a másodlagos kereset előterjesztésének hiánya miatt" nem tudott érdemben védekezni. Ezt cáfolja, hogy az elsőfokú bíróság a 2008.

szeptember 15-i tárgyaláson jegyzőkönyvbe foglaltan tájékoztatta a feleket arról, hogy amennyiben a váltó átruházására vonatkozó szabályok be nem tartása lesz megállapítható, a bíróság úgy fogja tekinteni, hogy a váltók átruházására engedményezés hatályával került sor és tájékoztatása többek között kiterjedt arra is, hogy az I. r. alperes milyen kifogásokat érvényesíthet a felperessel szemben.

Az I. r. alperes sérelmezte, miszerint tisztázatlan maradt, hogy a II. r. alperes a követelést visszterhesen vagy ingyenesen ruházta-e át a felperesre. Etekintetben a Legfelsőbb Bíróság nyomatékmal hangsúlyozza, hogy az adós nem is hivatkozhat az engedménnyel szemben olyan kifogásokra, melyek az engedményező és az engedményes közöttiügylettel kapcsolatosak.

Az elsőfokú bíróság azért utasította el a Ptk. 330. §-ának (1) bekezdése alapján a II. r. alperes marasztalására irányuló keresetet, mivel ellenkező állítás hiányában arra a megállapításra jutott, hogy a II. r. alperes ingyenesen engedményezte követelését a felperesre. A keresetnek a II. r. alperessel szembeni elutasítása első fokon jogerőre emelkedett, és miután a másodfokú bíróság fellebbezés hiányában nem vizsgálta és nem is vizsgálhatta e döntés megalapozottságát, azt az I. r. alperes felülvizsgálati kérelmében sem vitathatja. Ezért nincs jelentősége, hogy a II. r. alperes részéről történt engedményezés ingyenessége vagy visszterhessége tekintetében fedezhető-e fel ellentmondás az elsőfokú ítélet 5. oldalának 3. bekezdése és a másodfokú ítélet 6. oldalának 2. bekezdése között.

A felülvizsgálati kérelem szerint az elsőfokú ítélet hivatkozott rendelkezése arról szól, hogy a felperes mint engedményes a II. r. alperes részére az engedményezés fejében ellenértéket nem fizetett, a jogerős ítélet hivatkozott rendelkezése pedig azt tartalmazza, hogy az I. r. alperes azért állította ki a váltókat, mert a II. r. alperesnek követelése állt fenn vele szemben. E tekintetben ellentmondás nem áll fenn, mert az utóbbi megállapítás - szemben az előbbivel - nem érinti azt a kérdést, hogy a II. r. alperes ingyenesen vagy visszterhesen engedményezte-e a követelést a felperes részére. Megjegyzi a Legfelsőbb Bíróság, hogy a felülvizsgálati kérelem megfogalmazásával szemben az I. r. alperes részéről "váltók átruházására" nem kerülhetett sor, mert a váltók első átruházója csak a rendeltvényes, azaz a II. r. alperes lehetett volna.

Amennyiben a felülvizsgálati kérelem úgy értendő, hogy az I. r. alperes valójában nem a II. r. alperes részéről történt engedményezés visszterhességének vizsgálatát hiányolja, hanem annak tisztázatlanságát sérelmezi, hogy az I. r. alperes a saját váltó kiállításakor mely okból kötelezte magát arra, hogy 8,000.000 Ft-ot

meghatározott időben és helyen a II. r. alperesnek megfizet, a Legfelsőbb Bíróság álláspontja a következő. Mind az első fokú, mind a másodfokú ítéletben rögzített tényállás szerint az I. r. alperes részéről az összesen 8,000.000 Ft összegről szóló váltók kiállítására akkor került sor, amikor a felperes "a II. r. alperes közreműködésével" visszakérte az I. r. alperestől azt a 8,000.000 Ft-ot, amit azért adott át részére, hogy ennek fejében a felperesnek munkát szerezzen. Tény, hogy a váltókon az I. r. alperes rendelveként nem a felperest, hanem a "közreműködő" II. r. alperest jelölte meg, és az is tény, hogy a II. r. alperes a váltókat napokon belül ingyenesen átruházta a felperesre. Az első és másodfokú bíróságok egyetértettek abban, hogy az I. r. alperes nem teljesítette azt az ellenszolgáltatást, melynek fejében az I. r. alperestől 8,000.000 Ft-ot kapott, ezért 8,000.000 Ft-tal tartozik az I. r. felperesnek. Ugyanakkor a másodfokú ítélet azt is tartalmazza, hogy a II. r. alperes I. r. alperessel szembeni követeléséről kerültek a váltók kiállításra, és az I. r. alperes azt sem tudta bizonyítani a perben, hogy nem tartozik a II. r. alperesnek. A Legfelsőbb Bíróság álláspontja szerint a váltók kiállítására a felperes felé fennálló tartozásra tekintettel került sor. Ezt támasztotta alá többek között az I. r. alperes által a személyes meghallgatása során előadottak, illetve Sz-né Cs I tanúkénti nyilatkozata is. Az I. r. alperes a per során soha nem állította, hogy a II. r. alperesnek tartozott volna, hogy vele üzleti kapcsolatban állt volna, erre csak a nyomozati eljárás során kirendelt szakértő tett utalást, akinek ezen megállapításait - a 25. sorszámú jegyzőkönyvben rögzítettek szerint - az I. r. alperes jogi képviselője is értetlenül fogadta. Az I. r. alperes a keresettel szembeni védekezése során is azt hangsúlyozta, hogy azért nem kell a felperesnek 8,000.000 Ft-ot visszafizetnie, mert ajánlott fel munkát a felperes részére, csak a felperes külföldi munkavégzésére hivatkozva nem fogadta el az ajánlatát. Az I. r. alperes ezzel az állításával is kifejezésre juttatta, hogy a váltók kiállítására 2004. július 9-én a felperes felé fennálló tartozással összefüggésben került sor a "közreműködőként" eljáró II. r. alperes részére. A Legfelsőbb Bíróság szerint azt pedig a jogerős ítélet nem iratellenesen és nem kirívóan okszerűtlenül állapította meg, hogy az I. r. alperes részéről elmaradt annak bizonyítása, hogy nem tartozik a felperesnek.

A becsatolt büntetőeljárás során keletkezett szakértői vélemény - szemben a felülvizsgálati kérelemben foglaltakkal - nem alkalmas azon megállapítás megdöntésére, hogy a felperes felé tartozott az I. r. alperes 8,000.000 Ft-tal. K L igazságügyi könyv- és adószakértőnek a nyomozati eljárás során beszerzett és az elsőfokú eljárásban 24. sorszám alatt csatolt, 28 oldalas szakértői véleményének a peres felek közötti jogviszonnyal kapcsolatos megjegyzéseit önmagában azért sem értékelhették az eljáró bíróságok, mert a szakértői véleménynek összesen csak négy oldala került a perben csatolásra. A Legfelsőbb Bíróság ezzel kapcsolatban

csupán azt kívánja kiemelni, hogy a szakvélemény 7. oldalán rögzítettek szerint a szakértő a váltók tartalma alapján feltételezte azt, hogy a II. r. alperes végzett valamilyen - a szakvéleményben nem részletezett - szolgáltatást 8,000.000 Ft értékben az I. r. alperes részére, de ugyanakkor a szakvélemény 6. oldalán arra mutatott rá a szakértő, hogy mind az I. r., mind a II. r. alperes tanúmeghallgatása során úgy nyilatkozott a büntetőeljárásban, hogy az I. r. alperes részéről a váltók kiállítására a felperes szolgáltatására tekintettel, illetve a felperes részéről történt 8,000.000 Ft összegű pénzáadásra tekintettel került sor.

Alaptalanul állítja a felülvizsgálati kérelem, hogy szükséges lett volna a felperes volt vezető tisztségviselője Sz-né Cs I ellen indult büntetőeljárás jogerős befejezéséig a per tárgyalását felfüggeszteni. A vádirat szerint Sz-é Cs I az I. r. alperes részére úgy fizetett ki a felperes pénztárából 8,000.000 Ft-ot, hogy ezt a gazdasági eseményt nem állította be a könyvelésbe és a kifizetésről nem készített pénztárbizonylatot sem. Az eljáró bíróságok a büntetőeljárás eredményétől függetlenül állást foglalhattak abban a kérdésben, hogy a felperes jogosult-e az igényérvényesítésre, ennek eldöntésének ugyanis nem előkérdése, hogy a 8,000.000 Ft-ot a felperes milyen forrásból fizette ki az I. r. alperes részére. A perbeli jogvita szempontjából csak annak volt relevanciája, hogy Sz-né Cs I a felperes képviselőjeként, a felperes nevében adott át az I. r. alperesnek 8,000.000 Ft-ot. A pénz átadásának tényét az I. r. alperes nem vitatta, jogi képviselője útján pedig 2007. október 25-én azt közölte a felperessel, hogy a 8,000.000 Ft 2008. január 31-éig való visszafizetésének biztosítására - a III. r. alperes személyében - készfizető kezest állított, saját maga pedig már 2007. október 31-éig vállalta 1,000.000 Ft visszafizetését a felperes részére.

A bíróságok eljárásának a bizonyítás sikertelenségében semmi szerepe nem volt. Az elsőfokú bíróság a 19. sorszámú jegyzőkönyvben az I. r. alperes számára is megfelelő tájékoztatást adott a bizonyítandó tényekről. Az I. r. alperes azonban nem kérte Sz L tanúkenti meghallgatását, az elsőfokú tárgyalás berekesztése előtt úgy nyilatkozott, hogy nincs bizonyítási indítványa és még fellebbezésében sem tett említést arról, miszerint Sz L tanúkenti meghallgatásának jelentősége lehetett volna védekezése szempontjából. Ezzel szemben az I. r. alperes fellebbezésében és felülvizsgálati kérelmében is sérelmezte a II. r. alperes személyes meghallgatásának a hiányát. Tényként állapítható meg, az elsőfokú bíróság mindent megtett annak érdekében, hogy a II. r. alperes személyes meghallgatására sor kerüljön, de a II. r. alperes személyes meghallgatását betegsége akadályozta, és ennek hiányában

is megalapozott döntés volt hozható. A fellebbezésben megjelölt körben a II. r. alperes személyes meghallgatására nem volt szükség, mert az I. r. alperes az engedményezés körülményeit - figyelemmel a korábban kifejtettekre - nem vitathatta. A felülvizsgálati kérelemben felhozott azon körülmények pedig melyekkel az I. r. alperes Sz-né Cs I perbeli előadásainak ellentmondásosságára kívánta felhívni a figyelmet, a jogvita elbírálása során nem bírtak jelentőséggel.

Mindezekre tekintettel a Legfelsőbb Bíróság mint felülvizsgálati bíróság a Pp. 275. §-ának (3) bekezdése alapján a jogerős ítéletet hatályában fenntartotta.

Az I. r. alperes eredménytelen felülvizsgálati kérelmet nyújtott be, ezért a Pp. 270. §-ának (1) bekezdése, 78. §-ának (1) bekezdése, a 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet 3. § (5) és (6) bekezdése, valamint a 2/1968.(I.24.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján köteles megfizetni a felperes ÁFA-val növelt, de mérsékelt mértékű felülvizsgálati perköltségét, valamint köteles megfizetni az állam részére az illetékeljegyzési joga folytán le nem rótt felülvizsgálati eljárási illetéket.

Budapest, 2010.június 6.

**Dr. Vezekényi Ursula s.k. a tanács elnöke,
Dr. Lőrincz Györgyné s.k. előadó bíró,
Gyöngyösiné Dr. Gyügyei Klára s.k. bíró**

A kiadmány hiteléül:

(PBné)